

Al treilea vai

Există un principiu de interpretare biblică numit *tripla aplicație a profeției*. El spune că trăsăturile caracteristice ale primei și celei de a doua interpretări se vor găsi în a treia interpretare. De exemplu, trăsăturile caracteristice ale primului Israel (Iacov) și ale poporului Israel se vor găsi la Israelul modern. Caracteristicile primului Ilie și ale celui de-al doilea Ilie (Ioan Botezătorul) pot fi găsite la cel de-al treilea Ilie (Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea). Pentru a studia mai mult despre acest principiu, clic dreapta **aici** și selectează „Open in new window”.

Prin urmare, dacă studiem caracteristicile primului și celui de-al doilea vai, vom fi în stare să stabilim caracteristicile celui de-al treilea vai. Pentru a studia primul și cel de-al doilea vai, recomand cartea „Daniel and the Revelation”, de Uriah Smith, dar aici voi încerca să le prezint într-o formă foarte condensată, doar pentru a spicui caracteristicile relevante. De asemenea, puteți să studiați subiectul acesta **aici**, selectând prezentarea powerpoint „Islam in Bible Prophecy” (veți observa pe pagina aceasta multe alte prezentări powerpoint bune, cum ar fi „Three Elijah’s”).

În Apocalipsa 9,1 vedem o stea căzută. În profeția biblică, stelele sunt mesageri religioși (Apocalipsa 1,20; Daniel 8,10 și 12,3). Așadar, Apocalipsa 9,1 ne prezintă un mesager decăzut, sau un mesager fals. Așa cum veți vedea, acesta este profetul islamului, Mahomed. Vom vedea că, în primul și al doilea vai, Dumnezeu a folosit islamul pentru a pedepsi creștinismul apostaziat și pentru a face în stare să înainteze Reformațiunea.

Aici, „fântâna Adâncului” poate să însemne partea întunecată și rea a lumii, sau orice zonă pustie, iar islamul a venit asupra lumii din țările deșertice din Africa de Nord. Mulți cercetători cred că „Adâncul” este un termen care descrie arsenalul, sau fortăreața lui Satana. Orice putere care iese din adânc este inspirată de Satana. În cartea Apocalipsa, puterile inspirate de Dumnezeu sunt reprezentate ca „venind de sus”, dar puterile inspirate de Satana sunt reprezentate ca „venind de jos”, din mare, de pe pământ, din adânc. (Apocalipsa 10,8; 14,6.8.9; 13,1.11; 17,9; Iacov 3,15-17).

În Apocalipsa 9,2, conducătorul acesta, Mahomed, în primul vai, are cheia adâncului – arsenalul lui Satana. Cheia reprezintă puterea, sau autoritatea – capacitatea de a descuia, de a

elibera, de a descătușa, de a emite – iar el emite fumul care întunecă soarele și văzduhul. Aici, soarele Îl reprezintă pe Hristos, Soarele Neprihănirii (Maleahi 4,2). În felul acesta, Mahomed emite idei false și mincinoase, care întunecă lumina Evangheliei – care Îl întunecă pe Hristos, Lumina lumii. Deși ne spune în patru locuri că Biblia este adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu, Coranul întunecă acel adevăr prin **ideile false ale islamului**.

Apocalipsa 9,3 îi descrie pe mahomedani ca pe niște lăcuste și scorpioni. Biblia folosește lăcustele ca pe un simbol al arabilor. Când vorbește despre arabii madianiți, ea spune: „Soseau ca o mulțime de lăcuste, erau fără număr” (Judecători 6,5). „Madian, Amalec (triburi arabe)... erau răspândiți în vale, ca o mulțime de lăcuste”... (Judecători 7,12).

În călătoriile lui prin Arabia, un călător vestit, pe nume Niebuhr, a deschis apariția roiurilor de lăcuste astfel: „Roiurile acestor insecte **întunecă văzduhul** și, de la distanță, par asemenea unor **nori de fum**”. – Niebuhr Travels’, vol.II. p.337.

Edward Gibbon îl citează pe Volney, spunând: „cei mai chibzuiți dintre călătorii noștri sirieni” au declarat: „Locuitorii din Siria au observat că lăcustele vin constant din Deșertul Arabiei”. – C. Volney, „Voyage en Egypte et en Syrie”, cap.XX, sect.5.

Prin urmare, două creaturi ale deșertului se aseamănă îndeaproape cu armatele islamice din Deșertul Arabiei: lăcustele (care vin din deșerturi în anumite timpuri și distrug recoltele) și scorpionul, (o creatură de temut și otrăvitoare) care va lovi cu înțepătura cozii lui, producând o durere puternică, până la agonie. Așadar, în cel de-al treilea vai, ne putem aștepta ca islamul să atace armata Romei, pe neașteptate și într-o modalitate distrugătoare, așa cum a făcut în primul și al doilea vai.

Apocalipsa 9,4 a profetizat cum Abu Beker și-a instruit armata să-i lase în pace pe acei creștini care păzeau adevăratul Sabat al zilei a șaptea (sigiliul lui Dumnezeu), dar să-i ucidă pe creștinii catolici. Aici se află o caracteristică importantă, și anume că islamul din primul vai este folosit ca un adăpost pentru poporul lui Dumnezeu, prin faptul că a distras armata Romei de la persecutarea poporului lui Dumnezeu, și este folosit de asemenea spre a pedepsi creștinismul apostaziat. În conformitate cu Apocalipsa 13 și *Tragedia veacurilor*, armata Romei din zilele sfârșitului este America. Ca urmare, în cel de-al treilea vai, putem să ne așteptăm ca mâna Romei să se ridice, gata să-i persecute de adventiștii de ziua a șaptea, dar, într-un fel sau altul, islamul radical este folosit pentru a ocroti poporul lui Dumnezeu în timpul sigilării sfinților (Apocalipsa 7,1-4).

Gibbon declară: „Abubeker a urcat pe înălțime, a revizuit oamenii, caii și armele și a înălțat o rugăciune fierbinte pentru succesul întreprinderii lor. ‘Nu uitați’, a zis succesul profetului... ‘să nu distrugeți niciun palmier, să nu ardeți nici un lan de porumb. Să nu tăiați niciun pom fructifer, să nu faceți nici un rău cirezilor, doar atât cât aveți nevoie să ucideți spre a mânca.... Pe măsură ce înaintați, veți găsi unele persoane religioase, care trăiesc retrase în mănăstiri și își propun să-I slujească lui Dumnezeu în felul acesta: lăsați-i în pace, să nu-i ucideți și să nu distrugeți mănăstirile lor. De asemenea, veți găsi un alt fel de persoane care aparțin sinagogii lui Satana, care au vârful capului ras, nu uitați să le tăiați capetele și să nu le dați niciun adăpost, până când fie se vor întoarce la mahomedani, fie vor plăti tribut’.

„Chiar și în secolul al 7-lea, călugării... își rădeau capetele, când erau hirotoniți ca preoți. Tunsura circulară era sacră și tainică, era coroana de spini, dar semăna mai degrabă cu o diademă regală și fiecare preot era un rege”. – Abubeker’s Command, Edward Gibbon, ‘Decline and Fall’, vol.V, p.489-490.

„În secolele timpurii ale erei creștine, biserica din Răsărit [nu biserica occidentală sau latină] numită uneori Biserica Asiriană... [alcătuită din păzitori ai Sabatului adevărat] s-a răspândit cu mare succes prin Asia și Răsărit, dar a rămas separată de biserica din Occident, îndeosebi separată de apostazie. Acești creștini credincioși au ajuns să fie învățătorii sarazinilor...”. – B.G. Wilkinson, Truth Triumphant, p.268-291.

„Supușilor săi creștini [adică creștinilor adevărați, nu celor apostaziați pe care arabii îi hărțuiau], Mahomed le-a acordat imediat siguranța personală, libertatea comerțului, proprietatea asupra bunurilor lor și tolerarea închinării lor”. – Gibbon, ‘Decline and Fall’, vol.V, p.439-W, p.579-580; 390-391.

Apocalipsa 9,5.6. Mahomedanii au hărțuit Imperiul Roman de Răsărit timp de 150 de ani, dar nu au reușit niciodată să-l distrugă complet și nu au fost în stare să învingă Roma Răsăriteană și Occidentală, de aceea este scris: „Li s-a dat putere să nu-i omoare”, ci „să-i vatăme” (v.10) timp de cinci luni. Prin urmare, în timpul celui de-al treilea vai, putem să ne așteptăm ca islamul radical, la început, doar „să vatăme” armata Romei.

În profeția biblică, o zi profetică reprezintă un an literal (Numeri 14,34 și Ezechiel 4,6). O lună biblică este egală cu 30 de zile literale și, ca urmare, aceste 5 luni din profeție sunt egale cu 150 de ani. Când au început cei 150 de ani? În conformitate cu Edward Gibbon, „Otman a intrat pentru prima dată în teritoriul Nicomediei în 27 iulie, 1299”, și astfel a început să atace

Roma Răsăriteană, care s-a desființat în 1449. (1299 + 150 = 1449). În 1449 a venit o schimbare. În anul 1448, Ioan Paleologul, împăratul grec, a murit și, în 6 ianuarie, 1449, Constantin XI a fost încoronat la Mistra. (www.en.wikipedia.org/wiki/Constantine_XI)

Apocalipsa 9,7-9. Oricine examinează lăcustele din Arabia va vedea imediat că ele arată literalmente ca niște cai mici. De fapt, beduinii le descriu ca pe niște ‘cai ai soldaților’. Vechii italieni le numeau „căluți”. În Scriptură, lăcusta este folosită pentru a semnifica un număr mare, un roi, iar acesta este un simbol potrivit al numărului uimitor al arabilor care atacau venind din deșert. Profetul a spus: „Te-ai îngrămădit ca lăcustele” (Naum 3,15). Războinicii arabi, călare pe caii lor rapizi, nu mășăluiau în linii sau rânduri, asemenea soldaților greci sau romani, ci se năpusteau asupra vrăjmașilor lor aproape la fel de repede, ca și când ar fi zburat (comportându-se și făcând un zgomot ca lăcustele). Triburile care au venit din Arabia, cu rapiditatea lor mare, au lovit armata Romei deodată și pe neașteptate, fiind simbolizate de roiurile de lăcuste.

„Cununile de aur” reprezintă turbanele galbene pe care le purtau bărbații aceștia. Este interesant de observat că Biblia spune: „au adus niște bețivi din pustie, care au pus... mândre cununi pe capetele lor” (Ezechiel 23,42).

De asemenea, ei purtau pieptare de fier, păr lung, care nu era nici împletit, nici lăsat liber, aveau bărbi mari, iar „dinții de leu” reprezentau ferocitatea lor în luptă. Mahomedanii erau extrem de distructivi, aspect tipic leului. Naturaliștii ne informează că Arabia este căminul leului, iar în literatura arabă leul este simbolul permanent al luptătorilor viteji.

Apocalipsa 9,11. Arabii nu au avut un împărat unic, ci fiecare trib a avut propriul conducător, totuși, în 1299, Otman a ajuns împărat și a întemeiat „Imperiul Otoman”. Cele „cinci luni” încep la data aceasta, deoarece profeția spune că „aveau un împărat”.

Aici se încheie primul vai și începe cel de-al doilea. Apocalipsa 9,12-15. Acum, în timpul celui de-al doilea vai, vedem aceeași putere religioasă islamică întunecată, dar de data aceasta vine din „râul Eufrat”, care acum este Turcia. Cei „patru îngeri” se referă la cele patru mari sultanate: Bagdad, Damasc, Iconia și Alepo, din care era compusă puterea turcă la data aceea. Imperiul Roman a fost împărțit în trei, iar această a treia parte a fost legată de Grecia, Imperiul Roman Răsăritean, a cărui capitală a fost Constantinopol.

Un ceas, o zi, o lună și un an în profeția biblică sunt egale cu 391 de ani și 15 zile. Dacă adăugăm perioada aceasta la data încheierii primului vai (27 iulie, 1449) ajungem la 11 august, 1840, când conducătorul turc a semnat un document care a îndepărtat pentru totdeauna

independența și puterea sultanului turc. Supremația turcă a fost trecută în mâinile celor patru mari puteri ale Europei, puteri creștine, care au format o coaliție spre a hotărî soarta islamului.

De asemenea, versetul 15 ne spune că turcii „omoaară” armata Romei. Prin urmare, în timpul celui de-al treilea vai, putem să ne așteptăm ca islamul radical să „vatăme” la început armata Romei, într-o modalitate iminentă și neașteptată, apoi puterile creștine să se coaleză spre a hotărî soarta islamului când, din nou, islamul radical ucide deodată și pe neașteptate armata Romei.

Textul grec și ebraic pentru Apocalipsa 9,16 este „zeci de mii, un număr imens” (compară cu versiunea ebraică a Geneza 24,60, Numeri 10,36 și Daniel 7,10) și a fost în realitate metoda turcească de a număra! Ei numărau prin tomeni. Un tomen înseamnă zece mii de oameni, iar tomeni înseamnă mai multe zeci de mii. Gibbon însuși folosește tocmai termenul acesta, când îi descrie pe turci. El face aluzie la conducătorul turcilor răsăriteni, spunând. „Marea [Bosfor] se întindea între cele două continente ale Europei și Asiei, iar cel ce conducea așa de mulți tomeni, sau zeci de mii de cai, nu era stăpânul niciunei galere”.

Gibbon, vol.VII, p.72. Cu privire la invazia turcă în Asia Mică, el spune: „Zecile de mii de cai turcești s-au răspândit pe o lungime de 600 de mile...” – Gibbon, vol.VI, p.252.

În v.17-18, cuvântul „iacint” din greacă înseamnă culoarea albastră. Astfel, când vorbește despre „foc, iacint și pucioasă” semnifică roșu, albastru și galben. Focul este roșu, iacintul este albastru, iar pucioasa este galbenă și acestea au fost culorile uniformelor din armata turcă. Daubuz, un cercetător englez care scrie despre timpul acela, spune: „De la prima lor apariție, otomanii au înclinat să poarte haine de război de culoare roșie, albastră și galbenă...” – Daubuz, citat de Elliott, „Horae Apocalyptica”, cap.VII, p.508.

Mai mult, Mahomed II a folosit tunuri pentru a cuceri Constantinopolul, în 29 mai, 1453. Armele de foc și pistoalele au fost folosite pentru prima dată împotriva popoarelor din Europa răsăriteană. Când erau ținute aproape de caii care alergau în luptă, pistoalele arătau ca și când focul și pucioasa ieșeau din gurile cailor. Așadar, în cel de-al treilea vai, ne putem aștepta ca islamul radical să folosească explozibile împotriva armatei Romei.

Versetul 19 se referă la însemnul turc, al cărui standard era o coadă de cal. Coada de cal era semnul autorității, așa cum spune Elliott: „Însemnele care conțineau una, două, sau trei cozi de cai, marchează distinctiv demnitatea și puterea pașei turce”. Elliot, cap.VII, p.514. Versetele

20 și 21 dezvoltă modalitatea în care islamul radical este folosit spre a pedepsi Roma și creștinismul apostaziat, în timp ce ocrotește poporul lui Dumnezeu.

În acest al doilea vai, islamul (sub turci) ocrotește din nou poporul lui Dumnezeu din timpul Reformațiunii, iar în același timp este folosit pentru a pedepsi creștinismul apostaziat (Roma). Lucrul acesta s-a întâmplat în timpul domniei lui Charles V [Tragedia veacurilor p.197.par.2]. „În secolele al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea, susținerea și încurajarea protestanților și calvinistilor... au constituit unul dintre principiile fundamentale ale strategiei otomane”. Halil Inalcik, „The Heyday and Decline of the Ottoman Empire” în „History of Islam”, p.325-329.

Kenneth Oster scrie: „Dacă nu ar fi fost turcii, nu ar fi existat niciun protestantism”. – Islam Reconsidered, p.72. Citat de M. Maxwell „God Cares II”, p.255-256.

Ca urmare, în cel de-al treilea vai, ne putem aștepta ca mâna Romei să se ridice, gata de a-i persecuta pe adventiștii de ziua a șaptea, când islamul radical lovește deodată și pe neașteptate, folosind explozibile pentru a „vătăma” America. Atunci, armata Romei este abătută de la persecuția poporului lui Dumnezeu, deoarece este ocupată cu „oprirea” islamului radical, iar poporul lui Dumnezeu este ocrotit în perioada sigilării (Apocalipsa 7,1-4). Puterile creștine se unesc, formând o coaliție pentru a hotărî soarta islamului, întocmai cum au făcut în 1840. Atunci, America (armata Romei) va fi „omorâtă” de islamul radical.

Totuși, în 1840 s-a mai întâmplat ceva. Primul înger din Apocalipsa 14 a venit din cer spre a începe vestirea soliei zilelor din urmă pentru lume. A fost o solie care spunea că judecata celor morți începuse. Prin urmare, oare putem să ne așteptăm ca, în cel de-al treilea vai, să vină un înger din cer spre a anunța ultima solie pentru lume și faptul că judecata celor vii a început? Întocmai cum Strigătul de la miezul nopții a răsunat în anii 1840, nu cumva al treilea vai va semnala începutul vestirii Strigătului cu glas tare? De fapt, singurul înger pe care îl așteptăm acum este îngerul al patrulea din Apocalipsa 18, iar el aduce cu sine, într-adevăr, solia Strigătului cu glas tare/ploaia târzie.

Metoda pe care milleriștii au folosit-o pentru a vesti solia Strigătului cu glas tare a fost aceea de a predica harta din 1843. Ellen White a spus că aceasta a fost „condusă de mâna Domnului” (cu excepția datei din 1843). **„Am văzut că harta din 1843 a fost condusă de mâna Domnului, că nu trebuie să fie schimbată, că cifrele erau așa cum le-a dorit El și că mâna Sa era așezată pe hartă, acoperind o greșeală în unele cifre, așa încât nimeni să nu o poată vedea,**

până când mâna Sa a fost dată la o parte”. – Early Writings, p.74-75. Ea a scris, de asemenea: „Am văzut că **Dumnezeu a fost implicat în publicarea hărții** de către fratele Nichols” [13MR, p.359.par.1].

Puteți să observați ce simbol a folosit Dumnezeu pentru a-i reprezenta pe mahomedani în primul și cel de-al doilea vai? El se află în partea dreaptă a harților (din 1843, 1850 și 1863 prezentate mai jos). Este un cal furios.

Este același simbol pe care îl folosește Apocalipsa 9,7: „Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă”.

Așadar, Dumnezeu a folosit simbolul unui cal înfuriat pentru a reprezenta islamul radical. În capitolul următor, vom vedea ce spune El că va face acest cal înfuriat la sfârșitul lumii. **Cele patru vânturi oprite pentru sigilare**